

[N. Neergaard.]

stor økonomisk og almindelig Betydning, kan jeg ikke være imod, at man fastsætter ved Lov, lige saa lidt som jeg var imod det i sin Tid, da man fastsatte et lignende Bidrag til Lille Bælts Broen.

Til min ærede Partifælle Hr. Tange skal jeg kun sige, at jeg aldeles ikke er blevet omvendt eller i fjerneste Maade paavirket af hans Betragtninger, som efter min Mening havde et rent følelsesmæssigt Sigt og slet ikke kom ind paa det, som det i Virkeligheden her drejer sig om. Det er ganske klart, at rent følelsesmæssigt kan man rive de fleste Mennesker med sig ved overfor Planer om store nye Arbejder at sige: Se hvor snavs vi sidder i det, se hvor megen Nød og Elendighed der er! Men man imødegaaer ikke dermed den rent rationelle Betragtning, jeg gjorde gældende, at naar man i daarlige Tider planlægger og forbereder et saadant Arbejde, hvor Statskassens Udgifter i nævneværdig Grad først kommer adskillige Aar senere, er man mere paa den sikre Side, saaledes som Tingene nu en Gang gaar op og ned i de økonomiske Krisers Verden, end naar man begynder i gode Tider, hvor man saa temmelig har Sikkerhed for, at naar Udgifterne kommer, er Tiderne daarlige.

Det for mig afgørende er stadig dette — og det synes jeg heller ikke, det ærede Medlem Hr. Tange var heldig med at modsig mig i —: Er det en økonomisk forsvarlig Anvendelse, er det en Anvendelse, der har rimelig Udsigt til Forrentning, er det en Anvendelse, der har Betydning for Landets almindelige Økonomi? Jeg mener at have paavist dette, og det er der, Slaget skal staa, det er der, Modbeviserne skulde komme, hvis de skulde veje noget som helst.

For nu kan man male den nuværende Tid saa mørk, man vil, og jeg skal ikke rejse nogen Protest mod Maleriets mørke Tone, men det berører jo ikke i fjerneste Maade, hvorvidt det er heldigt og forsvarligt at gaa til et saadant Foretagende. Det ærede Medlem drog f. Eks. Beregningerne i Tvivl og sagde: Ja, hvad ved vi, om de Beregninger vil holde, det kan ingen Mennesker sige, det kan være, Kronen synker til en meget lav Værdi, og mange andre Ting! Jeg maa nok spørge det ærede Medlem: Var man da sikker paa Beregningerne i 1924, med Kronens Stilling den Gang? Var man sikker paa Beregningerne i 1916—17, hvor vi stod midt i Verdenskrigen og Forholdene var endnu langt mere uberegnelige, end de er nu? Og i 1924 var det ærede

Medlem Ordfører for Forslaget om Lille Bælts Broen og fejede med Rette til Side Indvendinger af lignende Art fra sine Partifæller som dem, han nu saa stærkt gør gældende overfor mig.

Jeg vil tilføje, at i 1916—17, da hele Folketinget var enigt om at gennemføre Højbroen, da var det ud fra ganske lignende Betragtninger som dem, jeg gør gældende i Dag, da var det ud fra den Betragtning, at man kan ikke ved slige store nationale Foretagender lade det være afgørende, om der, i det Øjeblik det gennemføres, er trangt og mørkt, man maa have et videre Syn paa disse Ting. Jeg indrømmer, at som rent følelsesmæssigt Indlæg var det ærede Medlems Tale meget virkningsfuld, men ogsaa kun i den Retning.

Ogsaa jeg maa i høj Grad understrege den Udtalelse af den højtærede Trafikminister, som jeg for øvrigt selv nævnte i Gaar, at det jo er en Selvfølge, at da man — hvilket jeg skal være den første til at indrømme — ikke kan beregne, hvordan Indtægterne vil stille sig i den Byggeperiode, her er Tale om — og jeg tilføjer, hvornaar i Verden tror man, man kan beregne det en 8—10 Aar frem i Tiden —, da man altsaa ikke kan beregne dette nu saa lidt som nogen Sinds før eller efter, saa maa det Tempo, i hvilket Foretagendet skal fuldføres, og det, om man skal begynde det egentlige kostbare paa et vist Tidspunkt, afhænge af de finansielle Forhold til den Tid. Det giver sig jo ogsaa af sig selv.

Men det, der for mig er det afgørende, er, at man ikke atter slipper denne Sag, slipper ud i det uvisse, og paa ny udsætter os for en Periode, hvor vi giver Penge ud til Færger, til Færgelejer og til alt, hvad dertil hører, paa en fuldstændig uøkonomisk Maade, i Stedet for at fuldføre et økonomisk fuldt forsvarligt og for hele Landet gavnligt Arbejde.

Lad os derfor arbejde paa Forslagets Fremme, men lad os naturligvis fra alle Sider, ikke mindst fra den højtærede Regerings, gøre det med det Forbehold, at hvis Tiderne skulde blive saadan, naar det skal betales, at det kunde medføre Skade for Landets Finanser og for Landet i det hele taget, at man begyndte, ja saa maa man naturligvis opsætte det. En Opsættelse kan blive nødvendig; men en Opgivelse vil jeg paa det allerindstændigste advare imod.

Anden Næstformand (Parkov): Det ærede Medlem Hr. Korsgaard har Ordet for en kort Bemærkning.